

tott volna, mert ebben az esetben is viselné az illeték fele részét s így a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

Ha a bíróság a pertárgy értékét az ítéleti illeték kiszabása céljából tévesen közölte, a tévesen kiszabott illeték utólag is, hivatalból is helyesbitendő. (Közig. Bíróság 13.332/1928. P. sz.) A közadók kezelésére vonatkozó törvényes rendelkezések H. Ö. 3. §-ának 16. pontja értelmében az előirt illetékek helyesbitésének van helye mindazokban az esetekben, amelyek már a kiszabás esetében is fönforogtak ugyan, de akkor még nem voltak ismeretesek, aminek folytán az illeték eredetileg helytelenül szabattott ki.

A szóbanforgó esetben a panaszolt ítéleti illeték 25 millió korona pertárgyérték alapulvételével szabattott ki azért, mert a polgári bíróság az ítéletnek illetékkiszabás végett való közlésekor, a per tárgyának értékét ekkora összegben tüntette ki.

Ezzel szemben a p...i m. kir. adóhivatal az 1928. évi április hó 13-án kelt. 2527. számú jelentéséből kitűnően a vonatkozó polgári periratokból megállapította, hogy a peres felek a per tárgyának értékét az ítélet meghozatala előtt 5 millió koronára leszállították. Az 1914. évi XLIII. törvény-cikk 35. §-a szerint tehát az ítéleti illeték alapjául ez a leszállított perérték lett volna veendő, ha az az illeték kiszabásakor ismeretes lett volna.

Mínthogy ezek szerint az adott esetben a fentebb idézett törvényes rendelkezések értelmében utólagos és hivatalból is eszközözendő illetékhelyesbitésnek van helye: a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

I. Valorizálás iránti perben a pertárgy értéke a követelésnek az ítéletben átértékelt összege. II. Részperkölttségben való marasztalás esetén az ítéleti illeték arányos viselésének kiszámítási módja. (Közig. Bíróság 18.474/1927. P. sz.) Nem lehetett a panasznak egészben helyt adni, mert a m. kir. Kuria ítéletében a pertárgy értékének meghatározására nézve az 1920. évi november hó 27-iki zürichi jegyzés szerinti értéket mondotta ki irányadónak, tehát a pertárgy értékét az említett időpontbeli, nem pedig a panaszos által alkalmazni kért határozathozatal időpontjabeli értékben határozta meg.

Mínthogy azonban a pertárgy értéke az 1920. évi november havi 78-as viszonyszám alkalmazásával (1,722.000 K osztva 78) 22.077 koronának (arany) felel meg, mínthogy továbbá a kiszabás alapjául szolgált ítéletekkel a panaszos csak a marasztalás arányának megfelelő részperkölttségben marasztaltatott, a marasztalás aránya pedig (1,722.000 K-ból 676.000 K) csak 39.2 százaléknak felel meg, a panaszos által fizetendő

illetéket 22.077 koronától kikerekítve 22.080 K-tól 3%-kal járó 662 K 40 fillér illetéknek a perköltségnek kölcsönös megszűntetése esetére is fizetendő felében, vagyis 331 K 20 fillérben és a másik felének a költségekben való marasztalás arányában, vagyis 331 K 20 fillérnek 39,2%-ával 130 K 73 fillérben, összesen tehát 461 K 93 fillérben, kikerekítve 461 K 90 fillérben (arany) kellett és lehetett csak megállapítani.

Testnevelési ügyben történt pénzbírságkiszabás eleni beadvány illetékmentes. (Közig. Biróság 7439/1928. P. sz.) Az 1921. LIII. t.-c. 3. és 11. §-aiban nyert törvényes felhatalmazás alapján kibocsátott 1924. évi 9000. V. K. M. sz. rendelet Büntető Rendelkezések című III. fejezetében (26., 27. §§.) szabadságvesztésbüntetésre át nem változtatható pénzbírságot állapít meg a rendelet 26. §. szerinti mulasztások elkövetőire. A bírság kiszabása tehát büntetés és így büntető eljárás keretében történik. Ennek folytán az azzal kapcsolatos beadványok az Ill. díjjegyzék 14. t. l. pontja értelmében bélyegmentesek.

Életfogytig haszonélvezett tárgy a hagyatékhoz hozzászámítandó. Az ajándékozási illeték az így eredményeződő öröklési illetékből levonandó. (Közig. Biróság 7001/1928. P. sz.) Az ügyiratokból kitűnően S. S. az 1920. évi július hó 20-án kelt osztályos egyezség szerint vagyonát két gyermeke között akként osztotta meg, hogy az egyik gyermeke, a panaszos, a neki jutott ingók és ingatlanok tulajdonába és birtokába csak az ő halála után léphet és pedig az akkor esetleg még életben lévő édesanyja haszonélvezeti jogával terhelten.

Ez után az osztályos egyezség, mint halálesetre szóló ajándékozás után, az ingók és ingatlanok egyezségileg megállapított forgalmi értékének alapulvételével a panaszos terhére az 1920. évi Ask. 1080. tételszám alatt 3329 korona ajándékozási és ingatlan vagyonátruházási illeték szabott ki, amelyet az 1923. május 23-án befizetett.

Az átruházó atyja az 1921. augusztus 23-án meghalt. Hagyatékaul kizárólag csak azok az ingók és ingatlanok vétettek föl, amelyeket a fentebb jelzett módon a panaszosra átruházott.

Ez után a hagyaték után a királyi pénzügyigazgatóság panaszolt végzésével 702.90 aranykorona, illetve az osztályos egyezség után kirótt és befizetett 33.20 papirkoronának megfelelő 2.50 aranykorona betudásával 700.40 aranykorona öröklési és ingatlan vagyonátruházási illetéket állapított meg.

Ennek az illetéknek törlésére irányuló panaszt alaposnak kellett elismerni.

A fentebb ismertetett tényállás szerint kétségtelen, hogy örökhagyó után vagyon nem maradt, mert a hagyatékaul